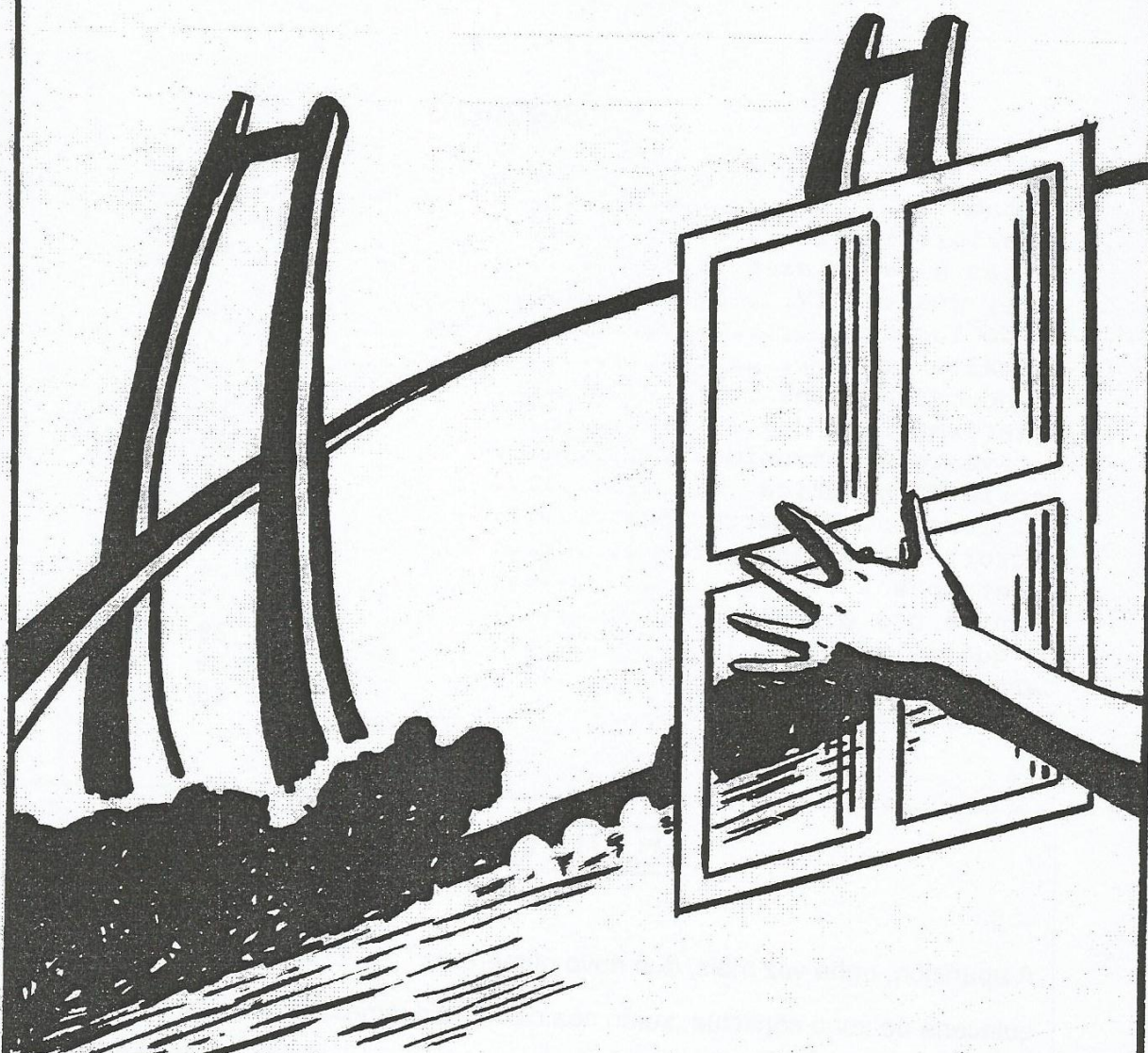

I.E.S. "Illa de San Simón"

Curso 2001 - 2002

A FIESTRA DO ILLA

Diego Cabaleiro

"A fiestra do Illa" nº 3

SUMARIO

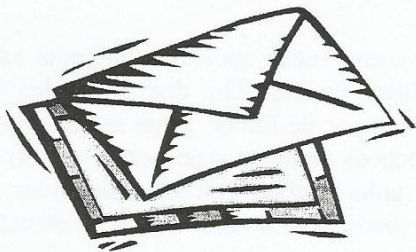
Portada	pax. 1
Sumario/Editorial	pax. 2
Cartas e reportaxes	pax. 3-6
Cine, música, TV.	pax. 7
Hª do logotipo	pax. 8-9
Os maíos	pax. 10-12
Os nosos campións	pax. 13-17
Atletismo 2002	pax. 18-19
Catavento electrónico.....	pax. 20-21
Teoría VS práctica	pax. 22
III Concurso de narracións	pax. 23-27
Microrrelatos dos profes	pax. 28-35
Pasatempos	pax. 36
" Entre nós en Galego "	pax. 37
Os que se van	pax. 38
Carta aberta	pax. 39
Contraportada	pax. 40

EDITORIAL

A aparición, unha vez máis, dun novo número de "*A Fiestra do Illa*" na última quincena de xuño constitúe, xunto coa calor, os exames, as cualificacións e o cansanzo, elemento indisoluble do amplo cerimonial de fin de curso e supón, coma sempre tamén, a culminación dun esforzo compartido da que cómpre felicitarse. Como nos felicitamos do 1º premio provincial e 2º autonómico conseguido polo noso centro na campaña "Entre Nós en Galego" no apartado de Actividades e Experiencias de Normalización Lingüística para centros de ensino non universitario. Bo panorama, xa que logo, o que se divisa desde esta "*Fiestra do Illa*".

Disfrútao.

CARTAS Ó DIRECTOR

Espacios públicos para a diversión dos xoves.

Gustaríame denuncia-la carencia de espacios públicos de que dispoñemos os xoves redondeláns para divertírmonos xogando un partido cos amigos. Só dispoñemos da pista da Xunqueira, dunha canastra no parque e dunhas moi deterioradas pistas de tenis. Os adultos non reparan nisto e en seguida chaman á policía local se facemos un pouco de ruído. Gustaríame que o Concello habilítase lugares cos que resolver este problema e que a xente maior sexa menos puntillosa e máis comprensiva cos xoves.

Iván Reboveda Lusquiños. 3º B

Sobre os maios

Considero que os xurados desta festa deberían reparar máis en dous aspectos que nos últimos anos pasaron desapercibidos:

- a) Hai maios feitos por adultos, só polo afán de gaña-lo diñeiro do premio sen decatarse de que este é un labor de nenos e adolescentes.
- b) O xurado non debería excederse tanto na aplicación da censura á hora de avalía-las coplas, pois todo o que cantamos é crítica obxectiva do que ocorre en Redondela ó longo do ano.

Carlos Rodríguez Portela. 3º B

Droga e marxinação

A marxinação social non é só por motivos económicos, raciais, profesionais, ou de saúde. Nesta última década medra a automarxinación provocada polo consumo de drogas. Chámame a atención, sobre todo, o comportamento dos principiantes, sempre en grupo e consumíndose na súa esquina de sempre. Dan mágoa, porque dentro dun par de anos estarán "queimados" e non aguantarán nin dez minutos nun partidinho de fútbol. Os traficantes aproveítanse e gañan cartos á súa costa mentres eles se divirten apodrecendo e buscando algún voluntario máis para a marxinação.

Fernando Vázquez Novoa. 3º B

Vigo e a circulación.

Quero denunciar unha situación que creo que preocupa a tódolos vigueses: as rúas de sentido único de circulación no centro da cidade. É un caos, xa que para ir a un sitio que está a cen metros tes que percorrer mil e, ademais, hai máis atascos. Xa sei que con esta carta non arreglo nada pero, polo menos, desafógome.

Miriam Pérez. 3º B

Beirarrúas e feces caninas.

Na actualidade as beirarrúas funcionan como improvisado vertedoiro de noxentas feces caninas que te condenan a camiñar sempre en zigzag e coa incerteza de deixar pegada alí onde vaías. Ás veces pregúntome como será a educación dos fillos dos que educan así os seus cans.

Diego Ricón Herbello. 3º B

Os recheos da ría

Aínda hoxe, tras tantos meses de incerteza, non podo comprender como por algunha cabeza medianamente amoblada, pode pasa-la idea de facer recheos na ría. Un dos exemplos máis escandalosos é o do Areal: 208.000 metros cadrados, como 29 campos de fútbol. ¿Que se pretende con todo isto? Son coñecidas as consecuencias que producen os recheos sobre as rías: cortan as correntes litorais e provocan a retención dos sedimentos, o que conleva unha gran erosión sobre as praias. Pero isto non é o que lles pasa pola cabeza. Só pensan en luxosos portos, grandes infraestructuras, construcións faraónicas...

Que ninguén esqueza, que a natureza pasa factura. Pregúntenlle, senón ós nosos maiores as consecuencias do peirao de Cesantes e o recheo da marisma sobre as nosas praias.

Manuel Puga 3ºB

REPORTAXE

O deporte da vela

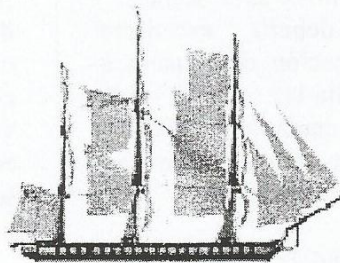
A navegación a vela comezou sendo un procedemento para conseguir alimento, máis tarde converteuse nun medio de transporte e o derradeiro paso é a súa utilización deportiva.

Dende o primeiro momento a vela considerouse un deporte para as clases altas debido ó custo dos materiais, ó mantemento dos mesmos e ó traslado das embarcacións ós lugares adecuados para a súa práctica. Sen embargo, na actualidade, e como sucede co golf, o deporte da vela deixou de ser patrimonio duns poucos para ser practicado por moitas persoas con independencia da súa posición económica.

Tamén as regatas e desafíos de alta competición se puxeron ó alcance de regatistas de menor presuposto gracias ó gran número de patrocinadores que coñecen ben o gran seguimento que este deporte ten entre o gran público. Un dos exemplos máis coñecidos é o da Copa do Rei de Vela, competición na que as casas comerciais encontraron un perfecto escaparate no que darse a coñecer. Ata tal punto isto é así, que a maior parte dos barcos xa non levan o nome elixido polo armador, senón o da marca patrocinadora.

A creación de clubs náuticos e de portos deportivos contribúe, tamén, a aproximar a vela a moita xente, e, sobre todo, á xente xove. ¿Para cando en Redondela club náutico e porto deportivo?

Antonio Bujones Pache

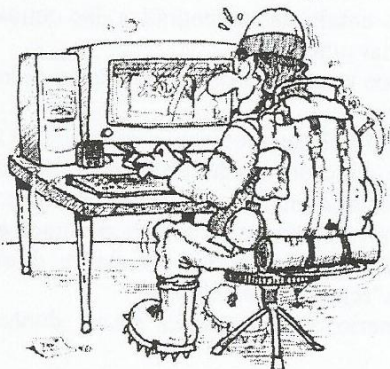
EN RUTA POLO CAMIÑO PORTUGUÉS

Durante os días 22 e 23 de febreiro, realizamos as dúas primeiras etapas do camiño portugués a Santiago. Antes de coller o autobús que nos levaría a Tui, o punto de partida, puidemos comprobar o graciosos que son algúns pais ás primeiras horas da mañá. Preguntámoslle a un se quería facer o camiño connosco e contestounos: “ O camiño xa está feito. Só hai que seguilo ”

De seguido collemos o autocar que nos levaría ó punto de inicio da etapa. Non imos negar, que non é duro chegar en media hora e saber que nos vai levar todo o día voltar á vila, pero aínda así o trauma levouse con sorna. Onde primeiro puidemos comprobar a axilidade de Modesto coa cámara fotográfica nas mans foi ó realizar a primeira foto diante da catedral tudense. Tras isto comezamos a camiñar buscando, en algunhas ocasións desesperadamente, as cunchas indicadoras do camiño. Separábannos 113 Km de Compostela. En apenas catro horas, e tras pasar as Gándaras e as canteiras graníticas chegamos ó Porriño. Os nosos bandullos sentiron a dura espera de dúas horas polo xantar; mentres tanto, máis de un quedou abraiado ó ver a imponente presenza duns xogadores de baloncesto, que caeron no esquecemento ó chegar a comida.

Cada vez con máis calor, emprendemos o camiño. Pronto, o grupo comezou a dispersarse, e a pesares de estar preto da casa houbo quen se perdeu. Case ás sete da tarde, e tras agardar corenta minutos, puidemos rematar a xornada. Tralas duchas e un pequeno descanso ceamos. Pouco a pouco, a xente foise indo á cama.

Pola mañá, o flash de Modesto espertounos, filmando a algúns con non moi boa cara. Fachendosos, cruzamos as rúas da nosa vila. A paso lixeiro chegamos a Arcade, e á unha comemos. Tras un pequeno tramo, as catro da tarde chegamos á estación de Pontevedra, onde tivemos que agardar dúas horas polo tren.

O 5 de abril, ás 7 da mañá, xa estábamos todos no garaxe de Xoán agardando por Modesto quen, debido ás chuvias, e a influencia dalgúns nais, decidiu pospoñer a peregrinación.

O día 19, máis preocupados pola climatoloxía que pola dura etapa que nos agardaba (40 Km) collemos o tren ata Pontevedra para reemprender o camiño. Tras algúns problemas para saír da cidade, internámonos no monte. A lama e a auga, deu algunha sorpresa a algunhas persoas, que caíron “ de cu ”. Tras pasar Barro, e preguntarlle a un veciño o lugar onde estaba esa vila, que nos respostou con cara de poucos amigos, fixemos un pequeno descanso. Xantamos na alameda de Caldas de Reis, arredor das

dúas, e notouse a melloría da calidade da comida. A tarde foi interminable. Ás dez da noite, esgotados, chegamos ó albergue de Padrón. Tras cear fomos para a cama. Tivemos algúns problemas polo ruído que facían estas, polo que Modesto mandou poñer os colchóns superiores das liteiras no chan.

A mañá seguinte, tras almorzar, comezamos a camiñar alegremente, xa estábamos a 23 Km do noso destino final. A mañá transcorreu sen salientables incidentes, aínda que as paradas eran constantes. Tras comer e facer un pequeno descanso preto de Milladoiro, continuamos a etapa. Entramos triunfalmente en Santiago ás 6 do serán. Demos unha volta pola Catedral, e fomos á oficina do peregrino a pedir a tan preciada Compostela. Debido a escaseza de tempo, tivemos que ir correndo á estación e case non collemos o tren, que nos levaría de volta a Redondela. Sentados no tren, cansos, pensabamos que fixeramos unha gran fazaña, mais só era o Camiño de Santiago.

Manuel Puga
Fernando Vazquez

DANZA

Por quinto ano consecutivo, Pontevedra tivo a oportunidade de albergar-la "Mostra Internacional de Danza de Galicia". Durante cinco días, esta cidade converteuse no punto de encontro para escolas de danza de toda Galicia e compañías profesionais de Baleares, Cataluña, Arxentina e Galicia.

Estas actividades, que conmemoraron o Día Internacional da Danza (29 de abril), resultan unha moi boa oportunidade para demostra-lo talento de xoves galegos; por iso, quizais a actividade máis significativa sexa o "Maratón de Escolas de Danza de Galicia". Neste maratón demostrábase o esforzo de xente que comeza neste mundo tan difícil; xente que sae ó escenario porque lle gusta, e que obtén como única recompensa o aplauso do público; xente que pasa moitas horas da súa vida nunha clase de baile, traballando para superarse día a día. Toda esta xente que sabe aprecia-lo baile, non entende como pode haber butacas valeiras nun espectáculo como o baile, tan escaso en Galicia e que enche de beleza os nosos sentidos con fermosos movementos bañados de música. A entrada a este maratón, tan só custaba dous euros, e aínda así, o pazo de congresos onde se celebraba, non se encheu totalmente.

O DÍA PARA UN BAILARÍN

Anque para o público o maratón comezaba ás 8:30, para os bailaríns todo comezou moito antes. Algunhas escolas puxeron a disposición dos seus alumnos autobuses para ir a Pontevedra, nos que, dende logo, non reinaba a calma: música para entrar en ambiente e risas e charlas entre compañeiros que pasan moito tempo xuntos.

As catro era a hora na que tódolos participantes debían chegar ó recinto onde se celebraría o maratón. Cada escola a un camerino, e a vestirse rapidamente para os ensaios.

O patio de butacas encheuse de mozos e mozas en mallas e medias que quentaban os músculos ó tempo que observaban o ensaio das coreografías das outras escolas. Eloxiaban a unhas, e aprendían dos erros das outras.

Só unha vez se podía ensaiar cada baile, que resultaba insuficiente, sobre todo para os que bailaban por primeira vez nese escenario.

Progresivamente os nervios ían aumentando conforme se acercaba o momento. Ó remata-lo ensaio comezaban os preparativos de peiteado, maquillaxe e vestuario.

Tamén había tempo par ir ós camerinos doutras escolas a saudar a amigos e coñecidos.

Pero o público chega, os bailaríns están preparados, ¡é a hora! O grupo ó que lle toca bailar respira profundo e baixa as escaleiras. Polos corredores crúzanse con outros bailaríns que lles desexan sorte, ou mellor dito: "¡Moita merda!" como se soe dicir, e ó que non se pode responder "gracias" según a tradición.

Tamén se cruzan cunha rapaza que chora porque caeu no escenario: según parece, a causa dunha mancha no chan de aceite corporal.

É unha mala noticia nun momento de tantos nervios.

Os bailaríns están tra-la cortina, en silencio absoluto. O grupo anterior remata, óense os aplausos do público, unha voz fai a presentación.

Os nervios manteñen a tensión, e esa tensión fai que non haxa erros: nunca saíra tan ben nos ensaios, dérono todo para o público, e este sábeo e responde cun forte aplauso.

Tra-lo saúdo os bailaríns saen coa cabeza ben alta, cada un demostrou o que sabe facer. E cada un co seu estilo único, porque non hai dous bailaríns iguais.

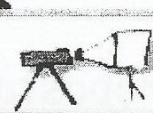
Os aplausos son gratificantes, así como as felicitacións dos compañeiros e profesores.

Algúns chegarán orgullosos da súa actuación, outros, sen embargo, pensarán que non o fixeron ben abondo. Pero todos teñen algo en común: tralo descanso do domingo, volve unha dura semana de clases, na que unha vez máis, os nosos xoves talentos terán que volver a sacar tempo de debaixo das pedras para compaxinar o ballet cos seus estudos.

Unha difícil tarefa para estas novas xeracións de bailaríns, que están rodeados dunhas institucións que non só non axudan, senón que dificultan os estudos de ballet, e dunha sociedade que non os valora o suficiente

Sara Lago Cabaleiro. 3ºB

CINE, MÚSICA E TELEVISIÓN

Operación ¿triumfo?

Comezou sendo un programa máis, pero gala tras gala a cuota de pantalla foi medrando como a espuma. En tres meses, dezaseis repaces e rapazas convertéronse en estrelas, e preguntome eu, ¿isto é un triunfo?, ¿é un triunfo para os concursantes ou para TVE e as compañías discográficas?

Rerecoñezo que o esforzo dos concursantes pagou a pena e formounos como cantantes, pero convertéronse en gando musical ás ordes de produtores demasiado listos. Os seus primeiros singles comézanse a escoitar aínda que o seu éxito sexa efémero e ninguén se acordé deles pasado algún tempo, logo as discográficas rescindirán os seus contratos e volverán ó andamio onde estaban antes, iso si, cunha conta corrente digna de envexa.

Iria Casas Crespo 3º B

Lucía y el sexo.

Ó contrario do que poida parecer, esta película española non recomendada para menores de dezaioito anos, non é nin por asomo, pornográfica, senón unha historia de amores e desenganos de corte dramático e moita intriga. A película arrasou en taquilla, e os Goya que recibiu son mostra do talento de actores e director.

Fernando Vázquez Novoa 3

60 Segundos.

Paga a pena ver esta película que non ha deixar indiferente a ningún tipo de público. Fantástica a presenza de Nicolas Cage e de Angelina Joly. Os efectos especiais están coidadosamente traballados e a banda sonora adáptase perfectamente á acción, por veces trepidante, do filme. A destacar as esceas de velocidade protagonizadas por algúns dos automóviles máis espectaculares do mundo.

Iván Rebordea Lusquiños 3º B

Pearl Harbor

Imprescindible vela nunha sala cinematográfica para disfrutar na súa totalidade dos maravillosos efectos especiais que a película contén.

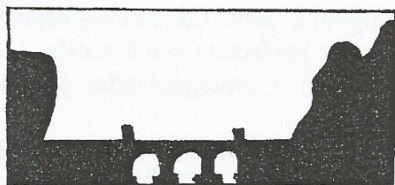
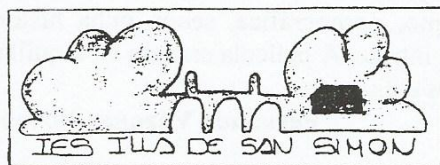
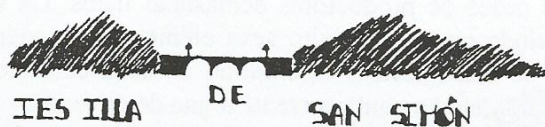
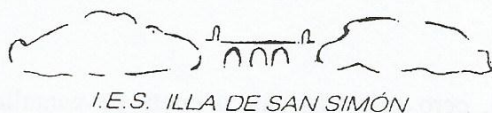
Gustoume o final. A rapaza queda co máis guapo. Normalmente non me gustan as pelis históricas, pero teño que recoñecer que esta é moi boa. Recomendoa.

Miriam Pérez. 3º B

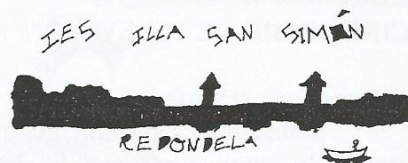

Propostas dos alumnos

CREACIÓN DO

LOGOTIPO

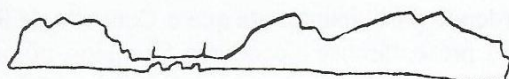
Propostas do Dep. de Plástica

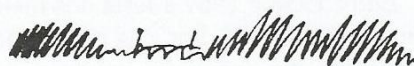
I.E.S. Illa de San Simón

I.E.S. Illa de San Simón

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

I.E.S. Illa de San Simón

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

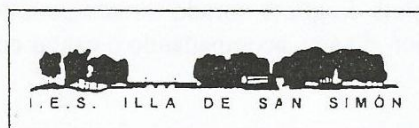

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

Despois de facer varios debuxos á man, colleuse o contorno dun deles, que se escaneou e se empregou como plantilla para redebuxalo co programa Free Hand no ordenador. O resultado permite facer variacións de cor e tipografía sen alterar o debuxo, ou calquera outro tipo de modificación. Esta é unha solución que se está empregando neste momento pero non é a definitiva, estamos traballando noutras propostas e, por suposto, estamos abertos a calquera suxestión.

REDONDELA: MAIOS 2002

Nada se sabe polo de agora sobre a orixe desta celebración, nin tampouco a data dos primeiros maios na nosa vila, tan só que é unha tradición moi antiga que, como en outras localidades, foi perdendo presenza ata case desaparecer.

No ano 1957 o Centro Recreativo Cultural decidiu convoca-lo primeiro concurso de maios do que se ten noticias, comezando, desde ese intre, a medra-lo número de participantes, tanto da vila coma das parroquias cercanas (Cabeiro, Cedeira, Cesantes, Chapela, Negros, Quintela, Rebordea, Saxamonde, Trasmañó, Ventosela, Vilar de Infesta e O Viso).

Entre 1958 e 1967 a festa dos maios foi perdendo participantes ata que o Concello de Redondela decidiu subvencionala. Por esta razón, no ano 1991 presentáronse a concurso 59 maios, número nunca superado por outra poboación galega.

TIPOS DE MAIOS

Hai dous tipos de maios: artísticos e tradicionais.

Artísticos: Serve calquera figura, sen limitación algunha, e pode adornarse con todo tipo de materiais e vexetais (fiuncho, pétalos, "coquitos", café, trigo...)

Tradicionais: As figuras restrínxense, neste caso, a conos e cruces, que poden estar adornadas, unicamente, con fiuncho (o material esencial de tódalas figuras), ovos, laranxas e todo tipo de flores.

A FESTA

Os preparativos da festa comezan uns días antes do un de maio, porque os rapaces deben construír unha estrutura de madeira que logo será adornada. Rematada a estrutura cómpre facerse cos adornos vexetais (sobre todo fiuncho) polos arredores da vila e moitas veces polas casas. Xa cos materiais á súa disposición é hora de inscribirse no concurso, o que dá dereito a recibir unha gratificación de 36 euros. Cada maio debe ter un nome diferente, canto máis orixinal, mellor. Este ano puidemos ver nomes como "Operación Fiuncho", "Maio- Nesa", "Vendimias", "Os que chegaron co euro"... A noite do 30 de abril ó 1 de maio decóranse os maios cos materiais mencionados anteriormente. Esta noite pásana moitos xoves fóra da súa casa para remata-los maios e divertirse cos seus amigos.

A mañá do día 1 é tempo de vende-las coplas, cantares que tratan, sobre todo, de problemas da vila: o campo do Choco, o escalextric, a policía... tamén, asuntos xerais como a LOU, o famoso Bin Laden, programas televisivos, etc.

As coplas son estrofas de catro versos que se interpretan todas coa mesma melodía, e o seu número límitase ás que caben nun folio. As coplas son vendidas "pola vontade" ós viandantes que esa mañá se acercaron a Redondela para contemplar estas magníficas estruturas.

Despois de que o xurado tomara nota de tódolos maios os participantes cantan as coplas dando voltas ó redor do seu, acompañando o cantar con rítmicos golpes de dous paus.

Unha vez reunido, o xurado outorga os seguintes premios:

Maio tradicional

- 1º-----72 euros.
2º-----60 euros.
3º-----48 euros.

Maio artístico

- 1º-----72 euros.
2º-----60 euros.
3º-----48 euros.

Coplas

- 1º-----72 euros.
2º-----60 euros.
3º-----48 euros.

Interpretación

- 1º-----72 euros.
2º-----60 euros.
3º-----48 euros.

Oa maios expóñense, según sorteo en:

Praza da Torre
Praza José Figueroa
Praza Constitución
Praza de Santiago
Alameda.

PREMIOS 2002.

Coplas

- 1º-----Maio Vendimias.
2º-----Xuventude de Sámar.
3º-----As Mociñas.

Interpretación

- 1º-----Xuventude de Sámar.
2º-----O Cruceiro do Aterrado.
3º-----As Mociñas.

Maio Tradicional

- 1º-----Os que chegaron co euro.
2º-----As mociñas.
3º-----O Cruceiro do Aterrado.

Maio artístico

- 1º-----O Xiadeiro.
2º-----A Xuventude de Sámar.
3º-----A nosa Igrexiña.

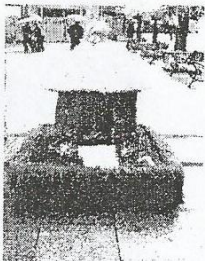
Este ano participaron 30 maios, uns poucos menos que no pasado concurso.

CONO

MAIO VENDIMIAS(1º PREMIO DO CONCURSO DE COPLAS DE 2002)

Xa estamos aquí outro ano non paramos de sufrir por moito que criticamos EXCALEXTRIC segue aí.	Xa non hai que ir a Porriño nin tampouco a Pereiró, pois agora xa teremos un tanatorio en Mañó.
Nós temos dúas solucións para tira-lo desvío; ou BIN LADEN co avión, ou NENÉ pegando chimpos.	Síntoo pola miña avoa pois facíalle ilusión, cada vez que había defunto ir a Porriño en Mirón.
Mais pode estar tranquilos que BIN LADEN vai vir, aquí só hai que ter coidado do MARCIAL e o CHIMPÍN.	
H aí que mirar como corre pitando por toda a vila, a ese ritmo non o colle nin o ave de Cuíña.	Vaia derroche de medios o da nosa policia, andan apuntando os coches co lapis e a libretiña.
Despois duns poucos de anos o PXOU xa apareceu; para quedar como estaba tamén o facía eu.	Para rematar loquiño a nova estrada de PAZOS vai ter que ir PEPE CUÍÑA a rezar a SAN AMARO.
MAIO ARTÍSTICO 	E coas obras da illa non hai outra solución que mandar a GARBANCITO a rezar a SAN SIMÓN.
	Unha velliña enn CAIXA NOVA Foi mira-la súa pensión mirou no sitio dos EUROS e morreu dun sofocón.
As bombillas da farola xa non lucen como antes pois agora failles sombra a lámpada do ROYALTY.	Poden ir deliberar mais non boten moito tempo, que temos que ir ó STOP antes de que bote o pecho.
A herba do campo do CHOCO tardou moito en medrar, cando as porterías medren xa poderemos xogar.	Non sei que pensan facer pola rúa principal; só podes deixa-lo coche media horiña nada máis.

ALEJANDRO FIGUEROA LÓPEZ (3º B)
CARLOS RODRIGUEZ PORTELA (3º B)

OS NOSOS CAMPIÓNS

FICHA DEPORTIVA

Nome: ERIC BENITO MARTÍNEZ

D.Nto.: 7/10/86

Curso: 4ºB

Datos de interese: Practica Taekwondo no ximnasio Budo. Cinturón marrón.
Peso pluma.

- Subcampión de España cadete 2002.
- Campión galego cadete 2002.
- Campión galego junior 2002.

FICHA DEPORTIVA

Nome: RAÚL OTERO BORREGA

D.Nto.: 28/01/86

Curso: 3°C

Datos de interese: Xogador do R.C. Celta no seu equipo Cadete de División de Honra.

- Campión da liga 2001/02
- Calificado para o campeonato de España

FICHA DEPORTIVA

Nome: ELENA DOMÍNGUEZ MARTÍNEZ

D.Nto.: 16/06/88

Curso: 2°C

Datos de interese: É unha nadadora destacada do R. C. Náutico de Vigo co que participou nos Campionatos galegos sendo, polas súas boas marcas, seleccionada para participar na fase nacional na Comunidade de Cantabria.

As súas probas e marcas son: 100 m. libres con 1' 4", 200 m. libres con 2'18" y 200 m. estilos con 2' 37".

FICHA DEPORTIVA

Nome: ALEXANDRE ROMERO RODRÍGUEZ **D.Nto.:** 11/03/88 **Curso:** 2º C

Datos de interese: Xogador do equipo infantil do R. C. Celta. Empezou nas categorías inferiores de C. D. Choco onde, aínda con idade alevín, xa participou no equipo infantil da liga provincial.

Foi o alumno que, na 2ª avaliación, obtivo a mellor calificación en ATLETISMO con un 9'8. As súas marcas foron: Lonxitude: 4.03 m.

Peso: 8.81 m. Altura: 1.35 m. 80 m. lisos: 11.55". 60 m valados: 11.01"
200 m.: 30.51" 1000 m.: 3'17". Test Cooper 9': 2.470 metros.

FICHA DEPORTIVA

Nome: IBÓN AMOEDO BARROS **D.Nto.:** 20/10/86 **Curso:** 2º A

Datos de interese: Gran deportista, practicou o balonmán e agora xoga no equipo cadete do C. D. Choco.

Foi o alumno que obtivo as mellores notas en E. F. na 2ª avaliación: Atletismo:
9'00.-Salto de aparatos: 9'00.- Teoría: 9'00.

As marcas foron: Lonxitude: 4.19 m. Peso: 9.00 m. Altura: 1.35 m
80 m lisos: 12.03" 60 m valados: 12.00" 200 m: 31.86" 1000 m: 3'48"

FICHA DEPORTIVA

Nome: **UXÍO RIVAS AMOEDO**

D.Nto.: 20/03/89

Curso: 1º C

Datos de interese: Xogador do equipo infantil do C. D. Choco co que se clasificou para xogar o ascenso a liga galega.

As súas marcas atléticas mereceron a mellor calificación dentro dos alumnos de 1º con un **8'8**. As marcas que conseguiu son as seguintes:

Lonxitude: 3.86m. Peso: 7.38m. Altura: 1.25 m. 80 m lisos: 12.66"

60 m vallas: 12.76" 200 m.: 33.14" 1000 m.: 4'40". Cooper 9': 2.345 m.

FICHA DEPORTIVA

Nome: **C. DE REMO VIEIRASA S. SIMÓN**

Datos de interese: No ano 2001 acadou os seguintes resultados na categoría infantil/cadete feminino:

- 3º Campeonato galego
- 5º Campeonato de España

Participaron as seguintes alumnas:

- SANDRA RODRÍGUEZ OTERO (3ºB)
- CECILIA GONZÁLEZ SÁNCHEZ (3º A)
- SONIA ÁLVAREZ FIGUEROA (3ºB)
- ARIANA CASTRO ALONSO (3ºB)

FICHA DEPORTIVA

Nome: S.A.R.

Datos de interese: O clube de balonmán acadou na categoría cadete feminina:

- 1º posto no Torneo Internacional Vila de Cangas 2002

Participaron as seguintes alumnas:

- ALBA OTERO (3ºB)
- CARLA ABAD (3ºB)
- ANTÍA COUÑAGO (3ºB)
- JULIA DOCAMPO (3ºB)
- SARA VÁZQUEZ (3ºB)
- ENMA ADEGA (3ºB)
- CARMEN Mª LAGO (3ºB)
- PAULA CARRERA (3ºC)

FICHA DEPORTIVA

Nome: CHOCO C.F.

Datos de interese: O seu equipo cadete acadou o trofeo de campión na primeira edición do "Torneo Internacional Vigo Cup 2001".

Xogaron os seguintes alumnos:

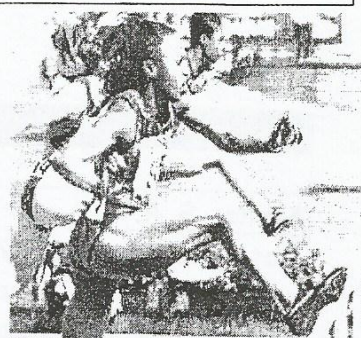
- ISAAC IGLESIAS FERNÁNDEZ (4ºB)
- MIGUEL GALLEGRO FERNÁNDEZ (3ºD)
- LUCAS GONZÁLEZ TOUCEDO (4ºA)
- MIGUEL CABALEIRO GONZÁLEZ (3ºC)

I. E. S. "ILLA DE SAN SIMÓN"
REDONDELA

II CAMPIONATO DE ATLETISMO
"SEMANA SANTA 2002"
CATEGORÍA FEMININA

Proba	Posto	INFANTÍS		Posto	CADETES	
		Nome	Marca		Nome	Marca
SALTO DE LONXITUDE	1ª	CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ	3,52	1ª	JULIA DOCAMPO SÁNCHEZ	3.88
	2ª	MARÍA GONZÁLEZ OTERO	3,40	2ª		
	3ª	ANA ORGE BLANCO	3,30	3ª		
LANZAMENTO DE PESO	1ª	JUDIT BARBOSA SOTELO	8.79	1ª	ALBA ARAUJO OTERO	10.10
	2ª	SONIA GONZÁLEZ BROULLÓN	7.88	2ª	SARA VÁZQUEZ PÉREZ	8.38
	3ª	LAURA PÉREZ PÉREZ	7.25	3ª	ANDREA CONDE PEQUEÑO	7.10
SALTO DE ALTURA	1ª	SARA CARBALLO CASTRO	1.20	1ª	ANTÍA COUÑAGO LAGO	1.20
	2ª	JENNIFER VARCIELA CAPA	1.20	2ª	DIANA MARTÍNEZ BOUZAS	1.00
	3ª	CRISTINA RGUEZ CASTRO	1.10	3ª		
80 M. LISOS	1ª	VANESA VARCIELA CEREZO	12.08	1ª	ANTÍA COUÑAGO LAGO	12.21
	2ª	SARA GARCÍA MIGUELES	12.33	2ª	JULIA DOCAMPO SÁNCHEZ	12.48
	3ª	CARMEN AMOEDO ÁLVAREZ	12.57			
200 M. LISOS	1ª	LIDIA TOUCIDO BOUZÓN	35.73			
	2ª	LUCÍA VÁZQUEZ NOVOA	36.16			
	3ª	NATALIA VILABOA RIVEIRO	36.80			
RELEVOS 4 X 50 M.	1ª	SARA - ELENA - LUCÍA - VANESA	32.50			
	2ª	LARA - ANDREA - JENI - MARY	32.82			
	3ª	CRISTINA - MARÍA - LIDIA - LUCÍA	33.90			

I. E. S. "ILLA DE SAN SIMÓN"

II CAMPEONATO DE ATLETISMO "SEMANA SANTA 2002"

CATEGORÍA MASCULINA

INFANTÍS				CADETES				XUVENÍS			
		Marca	Posto		Nome	Marca	Posto		Nome	Marca	Posto
 SALTO DE LONXIT.	1ª	WILLMAN ZAMORA	4.19	1ª	RAÚL OTERO BORREGA	4.84	1ª	DAVID VIDAL BOUZÓN	4.90		
	2ª	NACHO COUNAGO LAGO	3.95	2ª	ALBERTO CASALES	4.70	2ª	ÁNGEL R. CASTELO	4.69		
	3ª	CHRISTIAN BLANCO	3.94	3ª	LUCAS GLEZ TOUCEDO	4.34	3ª	MARCOS FERNÁNDEZ	4.32		
LANZAM. DE PESO	1ª	UXÍO RIVAS AMOEDO	7.95	1ª	MIGUEL CABALEIRO	11.20	1ª	MANUEL GONZÁLEZ	11.50		
	2ª	SAMUEL SEIJAS	7.90	2ª	IVÁN REBOREDA L.	10.05	2ª	MARCOS FERNÁNDEZ	9.90		
	3ª	DAVID PÉREZ CASTRO	7.35	3ª	SERGIO LLOVES FERR	9.85	3ª	JAVIER IGLESIAS	8.30		
SALTO DE ALTURA	1ª	JUAN CABALEIRO AMIL	1.30	1ª	DAMIÁN TRONCOSO S.	1.45	1ª	ALBERT PÉREZ GARCÍA	1.70		
	2ª	DAVID GLEZ. CLUÑAGO	1.30	2ª	RUBÉN CRESPO SÁNCHEZ	1.45	2ª	DAMIÁN R. CASTELO	1.65		
	3ª	J. LUIS GLEZ. SÁNCHEZ	1.25	3ª	S. LLOVES XOAN PÉREZ	1.40	3ª	MARCOS FERNÁNDEZ	1.50		
80 M. LISOS	1ª	ALEXANDRE ROMERO	11.08	1ª	ALBERTO CASALES	10.62	1ª	DAVID VIDAL BOUZÓN	10.27		
	2ª	DAVID GLEZ COUNAGO	11.38	2ª	MIGUEL CABALEIRO	11.08	2ª	RUBÉN BOUZÓN DIOS	10.77		
	3ª	CHRISTIAN BLANCO	11.80	3ª	IVÁN REBOREDA LUSO	11.52	3ª	ÁNGEL R. CASTELO	11.40		
200 M. LISOS	1ª	JUAN M. CABALEIRO	31.31	1ª	DAMIÁN TRONCOSO	28.97	1ª	DAMIÁN RGUEZ CASTELO	27.94		
	2ª	DIEGO LAGO VEIGA	33.34	2ª	XOAN PÉREZ ALMEIRA	29.86	2ª	ALBERT PÉREZ GARCÍA	28.95		
	3ª	SAMUEL FERREDÁS C.	34.17	3ª	CÁNDIDO PAZOS SOT.	30.78	3ª	JUAN PRIETO TRAZA	30.11		
1000 M. LISOS	1ª	ALEXANDRE ROMERO	3.17	1ª	RUBÉN CRESPO SÁNCHEZ	3.56	1ª	DAVID RUBÉN	3.56		
	2ª	IVÁN GLEZ. LAGO	3.18	2ª	DAVID FDEZ. VIDAL	3.31	2ª	MARCOS DAVID	3.31		
	3ª	J. LUIS G. SÁNCHEZ	3.25	3ª	LUIS CANAL RGUEZ	3.35	3ª	FELIX RUBÉN	3.35		
RELEVOS 4 X 50 M.	1ª	DAVIS-IVÁN-NACHO-ALEX	30.43	1ª	IVÁN-RAÚL XOAN-CÁNDI	29.65	1ª	DAMIÁN-JUAN ALBERT B. CASAL	28.83		
	2ª	J. LUIS-IVÁN-ALEJ. ADRI	30.88	2ª	DIEGO-LUCAS MIGUEL-JUAN	30.10	2ª	DAVID RUBÉN MARCOS-DAVID	29.29		
	3ª	ROBERT-UXÍ-DAVID-ARIEL	31.41	3ª	LUIS-ABEL ABEL V. - JAIME	30.74	3ª	FELIX RUBÉN LUIS-MANOLO	30.61		

É INTERESANTE SABER QUE ....

“ Mire vosa mercede – respondeu Sancho –
que aquelas que alí aparecen non son xigantes,
senón muíños de vento,
e o que neles parecen brazos son as aspas,
que volteadas ó vento,
fan anda-la pedra do muíño “

Don Quixote da Mancha, I, 8.

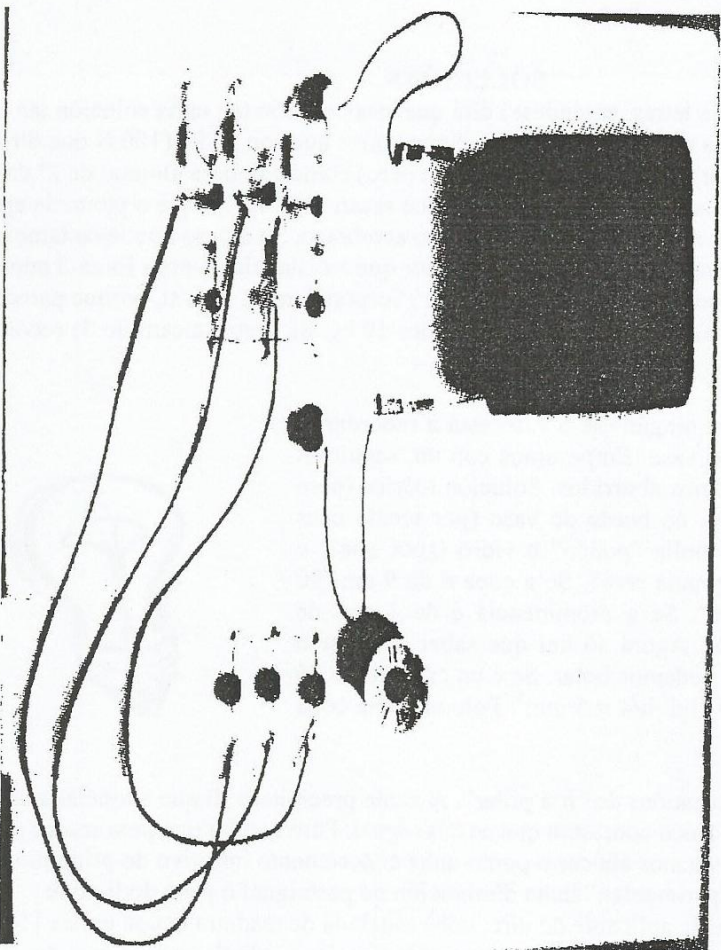
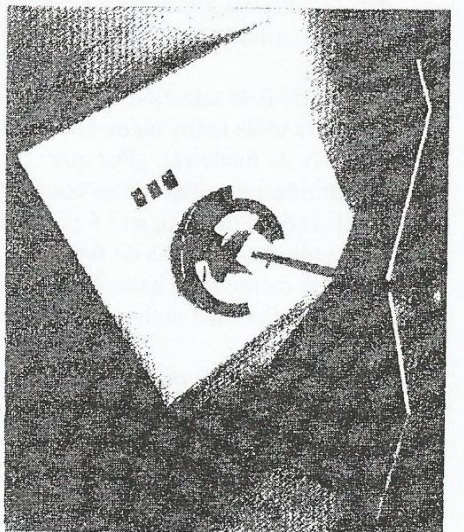
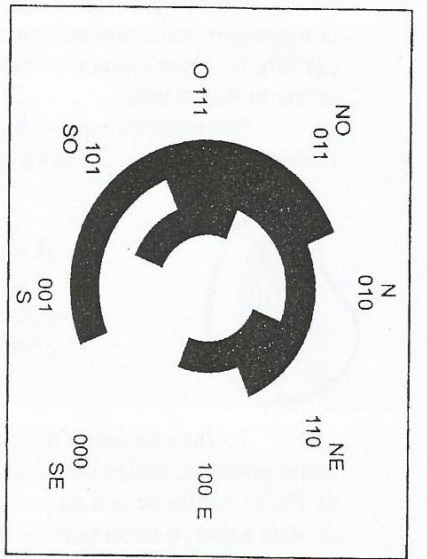
..... Se miras ó teu arredor, descubrirás moitos obxectos que están presentes no noso entorno e que tentan facer a nosa vida un pouco máis cómoda e sinxela. A tecnoloxía constitúe unha mestura productiva de enxeño, habilidade e enxeñería creativa que aparece alí onde hai que satisfacer unha necesidade humana ou resolver un problema e recorda que esquecerse do nome dun creador asemella que é de rigor cando se trata da transmisión popular pero non por iso deixaron de existir os verdadeiros autores do transmitido ou difundido.

Velaí un exercicio para agudiza-lo teu enxeño como o que demostra Don Quixote:

Construír un catavento electrónico:

- O sistema utilizado para rexistra-lo ángulo do vento é un disco con un código de marcas ópticas, diferentes para cada oitavo de volta, así poderemos determinar a posición de 8 direccións diferentes que serán N, S,E, O, NE, NO, SE e SO.
- Compoñentes a utilizar:
  - Tres fotorresistencias LDR con tres resistencias de 100 K ohmnios, cando non recibe a luz.
  - Tres LED de tres cores distintas
  - Unha pila de 4,5 v.
  - Un disco de cartolina transparente coloreado segundo indica a figura.
  - Tres transistores BC548
  - Tres resistencias de 10 K ohmnios.
  - Resto de compoñentes segundo a figura.

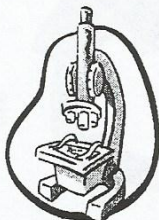

TEORÍA VS PRÁCTICA

Un dos problemas máis frecuentes en clase é facer ver que a teoría é unha forma útil e simple de comprender coñecementos que nos dá a práctica duna forma non organizada ó longo da nosa vida, e que nos permite resolver situacións novas. A práctica e a teoría son complementarias para ter un coñecemento correcto das cousas.

Proporemos aquí unhas cuestións que poden intentar resolverse a través da experiencia e a través do razoamento teórico. Sorte en calquera caso.

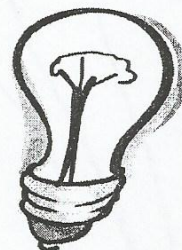
CUESTIÓN

- 1.- ¿Canta forza podemos facer co músculo do brazo?
- 2.- ¿Cantos alfinetes collen nun vaso cheo ata rebordar de auga?
- 3.- ¿Que pesa máis, unha tonelada de madeira ou unha tonelada de ferro?
- 4.- ¿Pode verse un espello?

SOLUCIÓN

1.- Incluso xente moi letrada (de letras, enténdese) dirá que esta cuestión ten unha solución tan obvia como práctica: colles pesos co brazo ata que non podas máis. Supoñamos que son 10 kg (100 N que dirían os de Física cando se lles da por aproximar). Peeero (sempre hai un pero) como calquera alumno de 2º da ESO debería saber, o noso brazo é unha panca (de 3º xénero, para os que sacan notable) no que o punto de apoio sería a articulación (o oso) e o punto de aplicación da forza sería o antebrazo. Se o peso que levantamos está na man, a distancia do peso ó punto de apoio é unhas 8 veces maior que a distancia da nosa forza ó punto de apoio, e polo tanto a forza que fai o noso músculo é de uns 80 kg. ¿Sorprendente?. Pois si, porque parece que facémo-lo parvo, ¿non si?. Ou sexa, con 80 kg de forza so movemos 10 kg. Si, pero é a cambio de recorrer 8 veces máis distancia no mesmo tempo.

2.- Solución práctica: dicir que ningún (se o vaso está a rebordar...) ou empezar a botar alfinetes dentro do vaso. Empezamos con un, seguimos con outro, e cando levemos 100 estaremos aburridos. Solución teórica (pero comprobable): resulta que se hai graxa no borde do vaso (por tocalo coas mans) a auga en vez de desbordarse molla “pouco” o vidro (¿por que?) e forma unha prominencia. ¿Como de grande será?. Se a copa é de 9 cm (90 mm) a súa superficie serán 6400 mm². Se a prominencia é de 1 mm de espesor o seu volume é de 6400 mm³. Agora só hai que saber calcular o volume dun alfinete para saber cantos podemos botar. Se é un cilindro de 25 mm de alto e 0,5 mm de diámetro $V = \pi \cdot d^2 \cdot h / 4 = 5 \text{ mm}^3$. Polo tanto na copa collarán...¡máis de 1000 alfinetes!

3.- Esta cuestión é clásica das cuestións de “ir a pillar”. A xente precipitada di que a tonelada de ferro. Os máis listos ou os que saben o truco contestan que as dúas igual. Pero resulta que pesa mais...¡a tonelada de madeira!. ¿Por que?. Todos temos ata certo punto unha coñecemento intuitivo do principio de Arquímedes: nun líquido as cousas “experimentan” unha diminución de peso igual ó peso do líquido desalojado. Pois ben, isto é perfectamente aplicable no aire: unha tonelada de madeira ocupa unhas 15 veces máis volume que unha de ferro, e polo tanto desaloja 15 veces máis aire. Para calcular o peso real da tonelada de madeira haberá que sumarlle o peso do aire desalojado, mentres que á tonelada de ferro temos que sumarlle unha menor cantidade. A diferenza final é duns 2,5 kg (depende da densidade da madeira).

4.- Aquí a resposta parece a máis obvia de todas. ¿Acaso non nos peiteamos diante dun tódolos días (con maior ou menor éxito)?. Pois si, pero resulta que un espello que sexa bo e estea limpo é invisible (¿Por que?) Podemos ver o seu borde, o seu marco, os obxectos reflectidos nel, pero o espello en si é invisible coma tódalas superficies reflectoras (a diferencias das que dispersan a luz). Este feito é ben coñecido polos magos de toda pelaxe e condición, que usan e abusan dos espellos na maioría dos trucos de desaparición e ocultamento, en especial cando son diante da TV (procuran non esquece-lo Cristasol, claro ☺).

ACTA DA CUALIFICACIÓN DO
III CONCURSO DE NARRACIÓNS CURTAS
IES ILLA DE SAN SIMÓN

O xurado do III Concurso de Narracións Curtas IES ILLA DE SAN SIMÓN constituído polos membros do Departamento de Lingua e Literatura Galega Dona Elvira López Alló, Don Xosé Alberte Platero Varela e Don Xosé Luís Clemente Ledo, reunidos o 25 de abril de 2002, decidiron conceder os premios deste concurso convocado pola ANPA "Paulina Sánchez Otero", o Departamento de Lingua e Literatura Galega e o Equipo de Normalización Lingüística do IES Illa de San Simón ós seguintes participantes:

1º premio consistente nun equipo de música: ROSALÍA CABALEIRO MAGALLANES, polo conto APOIO E AMIZADE.

2º premio consistente nunha colección de Astérix: ALBERTO IZQUIERDO RODRÍGUEZ, polo conto A PEQUENA AVENTURA DE BOLI.

3º premio consistente na suscripción anual a unha revista xuvenil: IGNACIO COUÑAGO LAGO, polo conto UN AMOR DESAFORTUNADO.

APOIO E AMIZADE

Foi un día como tantos outros, un aborrecido 30 de xaneiro de 1992.

Eu dirixíame, como tódolos luns ás 18:30 da tarde, ás miñas clases particulares de piano. Eran impartidas nun antigo e supostamente "encantado" edificio situado na Avenida Pablo Picasso, ás aforas de Madrid.

Cando cheguei abríuseme a porta de par en par, non tiven que chamar no 6º andar, onde se aloxaba a miña profesora de piano, A Srta. Smausovich, unha anciá fría, de orixe checa. Realizou estudos musicais no Conservatorio de Kiev, acadando a licenciatura co título de Profesora superior de piano, música de cámara e acompañamento, título que lle foi homologado polo Ministerio de Educación e Ciencia de España. Exerceu a docencia nos conservatorios de: Praga, Arxel, Madrid,...

Entrei moi a modo, un intenso sentimento de pánico ocultábase na miña gorxa.
Cheguei ó sexto case sen alento. Tivera que subir cincuenta e tres escaleiras. O antigo edificio non contaba con ascensor.

Ía chamar á porta cando esta se abriu. Escoitei unha voz anciá:

- Entre, Srta. ... Castro.

Eu, ó oír isto, obedecín.

A Srta. Smausovich conduciume ata unha ampla e espaciosa sala onde se atopaba un gran piano de media cola.

- ¡Sente no piano!, ordenoume.

Despois mandoume executar obras de varios compositores: W. A. Mozart, Claude Debussy, Diabelli, Czerny, Mompou, Bach, ...

Ó rematar a clase xurdíume unha dúbida sobre o antigo edificio no que me atopaba. Non sabía se preguntar; a señorita era moi reservada.

Despois de moito pensar decidín facelo:

- ¿Por que é a única persoa que vive neste edificio?

Fíxose un longo e incómodo silencio; despois dun anaco falou:

- Todo este edificio era do meu esposo que, ó falecer, mo deixou en herdanza.

- Perdoe, síntoo moito.

- Eu tamén. ¿Algunha pregunta máis?

- Si. ¿Por que comentan que este edificio está encantado?

- A xente ten moita imaxinación. Ás veces demasiada.

Esa tarde pasámola falando; e tódalas tardes, despois das clases, cando eu ía visitala. Ela comentábame que se sentía moi soa, que o único apoio e alegría era executar algunha peza no piano, "liberar sentimentos" segundo as súas propias palabras.

Desde aquel día convertíuse na miña mellor amiga, á que contaba os meus problemas, achádegos, alegrías e retos.

Un bo día de verán chamoume por teléfono e díxome:

Estou no momento culminante da miña vida, no final. Como xa sabes, ti es o único apoio que teño e agradeceríache moito, de corazón, que fixeras por min unha derradeira cousa: Que o día da miña morte executes unha peza miña, composta para ti con moito afecto. Tocarala cando o meu corpo estea descendendo á terra, de onde xamais sairá. ¿Farás iso por min?

- ¿Fareino!, respondín.

Cando lle ía preguntar "¿Por que agora?", escoitei como se algo se derrubara ó outro lado do teléfono.

- ¡Señorita!, ¡Señorita!

Ninguén contestaba.

Chamei pola miña nai rapidamente, que nese intre se atopaba pasando o ferro.

- ¡Mamá!, ¡Mamá!

- ¿Que queres, filla?

- Temos que ir á casa da Srta. Smausovich...

Collemos o cohe e percorremos os 2 quilómetros que nos separaban da súa casa.

A miña nai non quería que fose, temía o peor.

A porta da entrada ó edificio atopábase pechada, como nunca antes a vira.

A miña nai abriuna cunha chave que atopara agachada debaixo do feipudo da entrada.

Subimos as escaleiras tan rápido como as nosas pernas nolo permitían.
A porta do piso estaba entornada.

Entramos e dirixímonos ó seu cuarto de traballo, a sala.

Atopámola morta. Eu non puiden conter a emoción e rompín a chorar desesperadamente. Foi como se algo moi sutil se me crebara dentro, dirixínme ó piano mentres a miña nai chamaba a policía.

Sobre o atril había unha composición e o meu número de teléfono.

Era a composición que a Srta. Smausovich fixera para min.

Estaba tonalizada en Si bemol maior e nun tres por catro. Titulábase "Curiosa esperanza" e estaba dedicada a Icía Castro Méndez, "a miña compañeira de segredos".

Naquel intre unha bágoa esvarou pola miña meixela.

Pasei uns moi duros momentos. Aquela persoa tan apreciada por min acababa de falecer, de abandonarme.

Cando lle fixeron a autopsia confirmaron que a súa morte se debía a causas naturais pouco claras, posiblemente á tristura, á soedade e ó medo.

Iámola enterrar na intimidade, con cariño e con moita dor.

Acercábase a hora na que tiña que cumprir unha promesa, un favor.

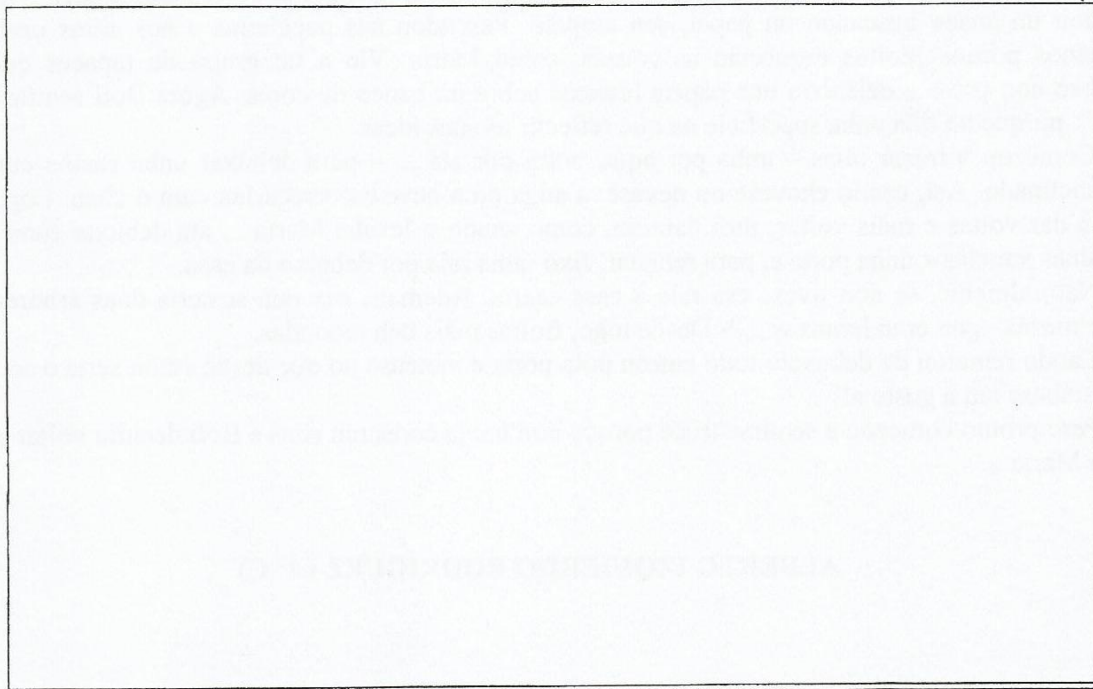
Atopábame nerviosa, intranquila. Debía tocar para a miña profesora e mellor amiga unha obra composta para min, nun momento de grande tristura e bágoas nos ollos.

E tal como ela quixo executei a melancólica, triste e a ratos alegre composición.

Foi algo inexplicable. Cando eu rematei de tocar, a última nota permaneceu soando varios segundos como se alguén estivese pisando o pedal.

Aínda agora, cando toco, sinto que se atopa comigo, que se alegra de verme progresar tocando o instrumento que para ela foi o seu refuxio, a súa axuda, o seu todo.

ROSALÍA CABAILEIRO MAGALLANES (1º A)

A pequena aventura de Boli

Boli era un bolígrafo que escribía moi ben e facía uns debuxos fantásticos.

Sendo así, podían chamarlle Don Boli, aínda que lle chamaban Boli, e a el encantáballe ese nome.

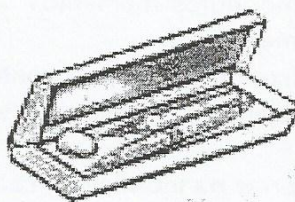
A súa dona era María, unha nena de doce anos, de ollos marróns e grandes. María era un pouco despistada e pasaba o día preguntando:

- ¿onde está o meu boli?

E boli estaba no chan, case debaixo da alfombra, ou na mesa da cocíña, ou no sillón de papá

...
Oía que preguntaban por el, pero non podía dicir “¡estou aquí!”, e tiña que agardar por ela con moita paciencia a que alguén dixese :“¡Aquí está o boli de María!”.

Ata que un día Boli cansou. Pensou que xa estaba ben de estar sempre perdido entre as cenorias da cocíña ou entre os papeis do pai de María. Moito peor era cando estaba tirado no chan, treméndolle todo porque podían esnaquizalo en calquera momento.

- Estou farto- pensou Boli. Isto ten que rematar.

Desta vez, Boli caera no recuncho dos xoguetes de María cando esta o soltara e saíra correndo a colle-lo teléfono porque a súa nai berrara:

- María, que te chama Sara.

Entón Boli decidiu que o mellor que podía facer era marchar.

Como a porta do cuarto de María daba á terraza e estaba aberta, foille doado saír sen que ninguén se decatase. Deixouse caer pola enredadeira e baixou ata a rúa.

Boli camiñou de vagar ata chegar a un parque cercano. Sabía que el só era un ningún. Así que andou un anaco buscando un papel, sen atopalo. Pescudou nas papeleiras e nos sitios onde había nenos porque moitos esquecían as cousas, como María. Viu a un grupo de rapaces que marchaban con présa e deixaban uns papeis brancos sobre un banco de cores. Agora Boli sentíase “alguén”, porque xa tiña unha superficie na que reflectir as súas ideas.

Comezou a trazar raias – unha por aquí, outra por alá ... – para debuxar unha casíña cun tellado inclinado. Así, cando chovese ou nevase, a auga ou a neve escorregarían cara ó chan. Logo púxose a dar voltas e máis voltas, moi depresa, como cando o levaba María ... ata debuxar fume. Trazou dúas xanelas e unha porta e, para rematar, fixo unha raia por debaixo da casa.

Naturalmente, se non tivese esa raia a casa caería. Ademais, esa raia sostería dúas árbores cheas de mazás - ¿ou eran laranxas ...?- Desde logo, froitas máis ben redondas.

Cando rematou de debuxalo todo entrou pola porta e meteuse no que desde entón sería o seu fogar. Estábase tan a gusto alí ...

Pero pronto comezou a sentirse triste porque non había cores nin sons e Boli decidiu voltar a casa con María ...

ALBERTO IZQUIERDO RODRÍGUEZ (1º C)

“UN AMOR DESAFORTUNADO”

Recordo a primeira vez que a vin, alí estaba ela, sentada, fermosa, resplandecente... O meu foi un amor a primeira vista.

Non podo deixar de pensar nela. Tódolos días vou vela á súa casa.

Sempre a encontro sentada na súa cama, semella que dun momento a outro vai botar a voar.

Entristéceme vela sempre dende detrás da fiestra

Os meus desexos de coñecela son infinitos. Toleo por falarlle, escoita-la súa voz, ve-lo seu maravilloso rostro máis de preto.

Imaxínome a cada instante que a bico, que durmimos xuntos, que as nosas almas se convirten nunha.

Eu sigo indo tódolos días a observala, pero pregúntome se algo malo lle estará a ocorrer, posto que sempre a encontro no mesmo sitio, inmóbil, coa mirada perdida.

Non desfalezo no intento de coñecela un día próximo, enamoralas cantándolle unha das miñas fermosas cancións.

Se ela mo pedise sería capaz de conseguirlle tódalas estrelas do firmamento, sería capaz de levala ó fin do mundo, sería capaz de matar por ela.

Pasan e pasan os días e non son quen de encontra-lo momento para achegarme a ela. Volvereime tolo se non a coñezo pronto. A miña vida sen ela sería un inferno para min.

¿Quizais sexa este un amor imposible?.

Hoxe fun face-lo mesmo de sempre, e ...¡por fin, a oportunidade que tanto ansiaba chegou!

A fiestra da habitación da miña amada estaba aberta e entrei por ela o máis rápido que puiden.

Acerqueime paseniño xunto dela, mirándoa moi fixamente. Cheguei ó seu carón, ó carón do meu soño máis preciado.

Ela estaba inmóbil pero eu canteille a canción que xa tiña preparada.

De pronto, sentín un golpe na cabeza e cando abrín os ollos, vinme apresado nas mans dun rapaz que dicía:

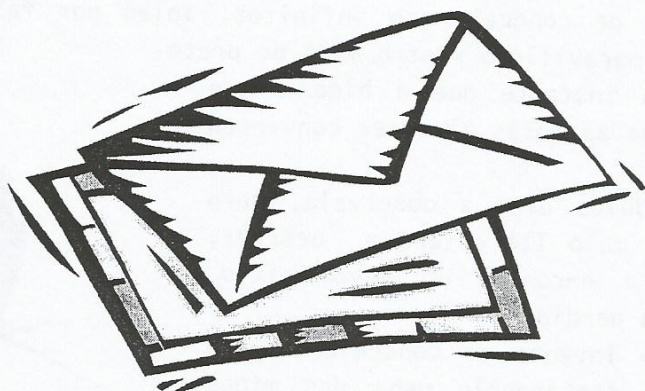
- ¡Mamá, encontré este paxaro ó lado da pomba de peluche do dormitorio!.
¡Seguro que estará boísimo para a cea!.

IGNACIO COUÑAGO LAGO (2º C)

OS MICRORRELATOS DOS PROFES

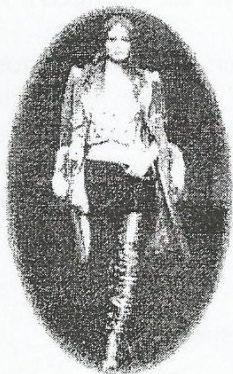

OS MICRORRELATOS DOS PROFES

Aló polo pasado mes de febreiro o Equipo de Normalización Lingüística invitou ó profesorado do centro a escribir para " A Fiestra do Illa " un relato de non máis de vintecinco liñas e total liberdade temática. Na proposta, e para persuadir ós máis indecisos apelouse ó espírito de colaboración necesario para leva-la revista adiante e entende-la experiencia como un enredo, un divertimento sen maior importancia..., pero o certo é que se trataba de trasladar ós máis incautos das tarefas máis técnicas e ó abrigo do anonimato no que sempre están (mecanografar, corrixir, maquetar, ilustrar, etc) a outras de primeira liña e a pior das intemperies; a da crítica do alumnado lector. Os autores da ruíndade somos agora vítimas da mala conciencia e o conseguente desacougo, por iso queremos pedirvos, se fose o caso, non só benevolencia cos "profes" e "profas" que participan nesta sección, senón, incluso, disimulo....¡ Somos tan vulnerables !

I VAIDOSA ! ¿ POR QUE NON ?

Apretou o paso. Sentíase ben.

Entre ir á perruquería ou botar a pequena sesta que tan ardentemente desexaba, ela pechou os ollos un instante: desexaba descansar, tumbarse, durmir.... pero debía acudir a aquela reunión que agora tanto lle custaba. Non pensou máis. Puxo o abrigo, puxo os zapatos, lentamente, coma se ela mesma observase a outra persoa, despediuse o saír.

Mantivo a mesma actitude mentres lle lavaban o pelo, mentres a peiteaban. Sen falar, sen esforzarse en ser amable. Por fin saíu á rúa. Camiñou de vagar, deixándose ir entre a xente. De pronto sentiu a súa mirada, intensa, viu o seu reflexo no cristal do escaparate diante do que estaba parada. Era un home atractivo pero, sobre todo moi xoven. E de pronto, ela sorriu: as horas de perruquería, o ximnasio, a dieta .... Todo pasou un intre pola súa mente.

M.F.

VALORES

Vénseme a alma ós pes cando corrixo, nin un b nin un v a dereitas, por non falar do h que é coma se non o houbese; e o peor non é iso, o peor é que os rapaces de agora son incapaces de expresarse...Total pouco lles cómpre, tendo como teñen todo antes incluso de pedilo. Non era así nos meus tempos, daquela apreciábase o esforzo e había disciplina e respecto ós profesores,e man dura se cumpría, e así saímos, esforzados,honestos, legais...nunha palabra, con valores,.pero agora con tanto mioco que traen da casa, e tanta protección que lles dá o goberno, non hai quen lles tusa, que logo mandan máis ca un. En fin, eu ó meu, que aínda me quedan trinta exames por diante e, de postre,poñerme co “microrrelato”para o periódico escolar, outra “idea” destes mestres novos que xa

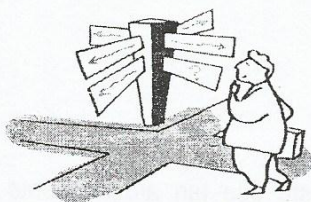

non saben que inventar para ir de modernos. E o caso é que non podo negarme, para iso son de Lingua, porque se fose ,é un supoñer, de Matemáticas ou de Educación Física, non me pillaban nesta.¡Nosa Señora,vida,con b! Non sei por qué me estraño se todos fan o mesmo, anque, ben mirado, esta alumna redacta que a leva o demo e a “historia” tampouco está mal. Mira por onde vou levar unha alegría, millórolle a puntuación e corrixolle a ortografía e xa teño microrrelato para a revista.

En fin, vou deixar de corrixir, que é perde-lo tempo e vénseme a alma ós pes,e repito, sacrificio, disciplina, respecto ós mestres, é dicir,valores.

Xosé Alberto Platero

A VIAXE

Aínda que semella irreal, o que vos vou contar foi auténtico á vez que arrepiante, como para esquecerlo.

Viña, nunha noite de treboada, pola corredoira de Xestoso, cando, de súpeto, aínda que con dificultade, escoitei uns laios. Curioso e, por que non dicilo, temeroso acheguei-me á beira do camiño e atopei un home, moi avellentado, ategado de farrapos e cunha expresión de terror na súa faciana que con ollos que se lle saían das súas cuncas facíame acenos para que non me acercase, coma se se tratase mesmo dun apestado. Sen atender as súas demandas agacheime para poder falarlle e da súa gorxa só saía unha única palabra:

- Liscaaa..., liscaaa,...

Curioso e medoñento quixen saber o motivo do seu aviso polo que lle espetei:

- ¿Qué pasou avó?. ¿Por qué está tan asustado?
- Non, non mo preguntes; polo teu ben, vaítes!

Querendo saír daquel lugar pero intrigado pola súa resposta incomprensible para min, volvíns insistir nas miñas preguntas polo que o vello me contestou:

- Son a MORTE e atendo a todo aquel que me reclama. ¡Boa viaxe, fillo!.

Nin vos quero dicir o tempo que tardei en liscar. Teño pesadelos cada noite coa súa cara e quero supoñer que a “boa viaxe” era un desexo benintencionado. ¡Quen sabe...!.

Apócrifo.

TANTO POR CENTO

Fai uns anos atopábame eu na estación de autobuses de Vigo sentado na cuarta fila dun dos atocares da empresa Ojea para iniciar unha viaxe cara Pontearreas cando fun testemuña dunha anécdota ben curiosa.

O conductor cobraba ós que subían e daba os billetes (pluriempleo creo que se chama) cando subiu unha señora duns oitenta anos e pediu un billete ata Areas, e pediu tamén porque o seu marido era pensionista desde había moitos anos, e esta empresa facía ese desconto en tales situacións.

O conductor escoitando o que a señora lle dixera e tras uns cálculos díxolle:

-Entón son 130 pesetas

A señora replicou:

-¿Pero como vai ser 120pts. ¿É que subiu ou que?

iso? Cando vin pola mañá cobráronme

Iniciáronse entón uns momentos de discusión entre ambos por motivo do precio, ata que de repente o conductor dixo bastante enfadado:

- Mire señora, cobraríanlle mal pola mañán, porque o precio é este. Vostede ten un 20% de desconto, e como o billete vale 150pts eu descóntolle 20 das 100 polo que queda en 80, pero das 50 non se lle desconta nada porque non chegan a 100. Así que 80 máis 50 sonlle 130pts as que ten que pagar e non me rompa máis a cabeza.

Os que estabamos no autobús vímonos entre nós alucinando polo razoamento tan meticuloso do conductor e comprobamos como a señora pagou as 130pts aínda que refunfuñando polo baixo porque seguía sen comprender que as tarifas poidesen cambiar no día e tampouco era capaz de refutar a argumentación do pluriempregado.

Os demais pasaxeiros decidimos en silencio respectuoso non levantar a voz por 10 pesetas visto o cabreo do conductor.

Modesto Campos

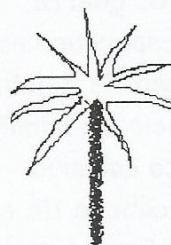
CAVILACIÓNS...

Quédame moito por medrar neste centro, e iso que son un dos mellores mozos do meu grupo ...e que non me escoite tal cousa Carballo que é o máis vello, un mangallón fachendoso que pensa que as ten a todas tolas; pero eu ben sei que elas a quen miran é a min e mais ó Freixo que aínda que somos noviños lles levamos un bo anaco ós outros.

Mira que tivemos sorte, porque nos plantaron no grupo no que hai máis mozas e, como o espacio é pequeno, estamos moi preto delas ...e ben xeitosiñas que son. No outro grupo hai só unha rapaza que, por certo está moi ben e é moi moderna, co pelopincho e esas cousas, que a min non me chama a atención pero hai a quen si. O que lle admiro é a paciencia e a man esquerda que ten para torear a tódolos rapaces do grupo, porque anda que non nos poñemos pesados cáseque todos ó chegarmos a certa idade. Total que non a tódolos meus amigos do outro lado lles vai ben, a uns por mal de amores, a outros porque a calor da primavera non lles sentou - a algúns veulles de marabilla e xa se visten de verde- e ata hai quen non vai ir adiante, porque o de estarmos todo o día á intemperie é moi duro sobretodo cando un está nunha idade tan delicada e depende tanto dos demais, por iso, gustaríanos que nos teñades un pouco en conta e non nos bodedes lixo para que medremos contentes, e no futuro poidamos facer máis prazenteiros os leceres dos rapaces e rapazas que pasen por aquí.

P.D. Por certo, a rapaza bonita do outro grupo chámase Luca.

Gloria Iglesias Francisco

¡NEANDERTAL!

Suor. Abro os ollos. Escuridade. Érgome. Entro nun espacio en branco e un espello reflicte unha mirada que non recoñezo. Lávome. Saio da vivenda. Atópome nunha corredeira chea de máquinas de moitas cores que emiten sons indescriptibles. Os meus pasos diríxenme cara a un eseario cheo desas máquinas, pero máis grandes, que tragan ás persoas. Asústome. Entro e sento. Comezamos a andar. Metémonos na voráxine. Cruzamos debaixo dun viaducto por onde pasa rápida e estruendosa unha longa estrutura de metal. Descendo. Achégome paseniñamente, sen decatarme, a un edificio azul. Un cartaz recíbeme: ¡Queridos energúmenos!. Vexo unha persoa alta, delgada, con barba raleira, e nos ollos uns aparellos que me intrigan, que parece que tratan de ocultar a súa mirada. Vén sorrindo cara min. Non o recoñezo. É a primeira vez que o vexo. Parece agradable. Non lembro o saúdo acostumado. Acórdome do cartaz. Digo: ¡ola, energúmeno!. A súa face muda rapidamente, agora está bermello, óllame duramente, e cunha voz grave obrígame a seguilo. Entro asustado nunha estancia. Escoito: túzaro, animal, neandertal. Algo comeza a clarear no meu interior. ¿Que é neandertal?. Asómbrase e dáme un libro. Paso as páxinas e o que vexo atérrame. Morte. Destrucción. Xenocidio. Monstros que expulsan fogo, ferro e terror. Bigotes e brazos alzados. Unha imaxe trae luz á miña mente. Persoas nunha caverna arredor dun lume.

Escuridade. Abro os ollos. Suor. Érgome. Saio e miro cara ao mar. Penso, inda estremecido, no pesadelo. ¿Ou non é tal pesadelo?. Moitos rumores falan dunhas novas xentes, que están a chegar dende o sur. Unha imaxe trae luz á miña mente. O libro estaba cheo desas xentes. ¿Será así o noso futuro?. Comezo a tremer. Alguén me chama. Achégome a carón do lume. Conto o meu soño. Escóitanme case que sen respirar. Tentaremos resistir. Berramos:
INEANDERTAL!

Pepe Izquierdo

IMANDA LIMONSI

Sendo neno, con certa frecuencia tentaba meterlle o dente á metade dun limón sen cambiar de faciana. Era a miña particular maneira de desafiar a dor e o sufrimento. Creio recordar que nunca cheguei a conseguilo. Co tempo deixei de facelo, porque os retos foron facéndose máis importantes, e o do cítrico empezou a ser "cousa de nenos".

Dito isto, non é moi difícil deducir que o meu umbral de sufrimento é máis ben baixo. Non, non me gusta o tormento, e menos cando é buscado de forma consciente.

Estoume lembrando agora do meu amigo "Belucho", que ó volver da "mili", tivo que ir a pé acompañando a súa nai dende Xinzo ó santuario da Virxe dos Milagros, pois esta se ofrecera, sen el sabelo, a facer tal peregrinación, como nos tempos da guerra.

Esperouno no portal da súa casa. Eran as seis da mañá e el volvía de celebralo cos amigos, nun estado bastante precario. Todos vimos como foi o inicio da camiñada. Aínda hoxe non sei como puido chegar. A iso chámolle eu un auténtico calvario.

Acábase de celebrar a Semana Santa e a min deixoume a mesma sensación de sempre. Saen á rua Cristos, Virxes e demais mártires, todos eles cunha expresión de sufrimento extremo nas súas caras, que dá lugar a todo tipo de sentimentos: uns se redimen portando pasos, outros desfanse as costas a vergallazos. Este ano un home minimizou todo isto, pois nun intento de "experimentar a dor da paixón de Cristo", amputouse un testículo, o moi animal. E Fraga pedindo que aumente a natalidade. ¡Manda limóns!

Juan Gómez Penín

LEMBRANZAS DUN DEPORTISTA ...

O meu, dende o principio, foi o deporte. Quizais porque meu irmán maior era un bo deportista e eu quería ser coma el. Esta afección levoume a ler todo tipo de libros e publicacións que se atopasen preto de min. Sabía o devecer de meu equipo pola liga, os países e cidades onde viaxaba, as aliñacións, os goleadores, etc. Sabía os records de atletismo e quen os tiña. Sabía ata de boxeo, (é que a meu irmán tamén lle gustaba), sabía moitas cousas, atraíanme.

No é de estrañar que un dos meus soños fora o de que o meu ídolo, o gran Kubala, un día pasando por Redondela, de repente, parase ó meu carón, baixase e, ¡oh marabilla!, me regalase unhas botas de fútbol. Foi mellor que non se cumprise porque, de ocorrer, penso que me derretería alí mesmo.

Con 10 ou 12 anos xogaba na liga da Xunqueira nun equipo onde todos eran maiores ca min. ¡E fun o elixido para lanzar o penalti decisivo!. Estaba tan nervioso que nin vía a portería nin a cantidade de mozos que facían como un funil ata ámbolos dous postes. Aínda por riba, o porteiro era grande, grande, grande. (Despois do penalti xa non me parecía tanto....)

Con 14 anos fichei no ROCA F. C. de Vigo. Pareceume como fichar no Manchester ese. E iso que custaba un pouquiño ir a xogar: levantábanos ás 7 para ir á misa, chegar a estación, coller o tren das 8, subir a Gran Vía e xogábamos. Uns 5 ou 6 km. valeu a pena. ¡Quedamos había que volver...

Máis tarde probei o canastras en Redondela. Sen mellor. Fun do primeiro equipo goleador! Lembro que, como noso central, cada vez que se ¡Eh, árbitro!. ¡Fora de xogo!."

Logo apareceu o hóckei a que no primeiro adestramento había na pista. A verdade é compañeiros non. ¡Cómo riron Do atletismo lembro, sobre

100. Facía eu a última posta e ¡iamos os últimos!. Conseguir remontar pouco a pouco ata superar xustíño sobre a liña o último contrario. Foi moi emocionante. No lanzamento de disco a cousa non me foi tan ben. Quedeí segundo. Claro que o gañador chamábase "Marciano", ¡así calquera...!

E agora aínda sigo: fútbol, bádminton, tenis... ¡Qué bonito é xogar cos amigos, facer outros novos, divertirte, competir, vivir!

Nunca poderei devolverlle ó deporte o que ten feito por min.

Gene.

Prof. de E. F.

baloncesto, non moito, non había embargo no balonmán a cousa foi xuvenil da SAR, je o máximo case todos viñamos do fútbol, o lle poñían por detrás gritaba: "

patíns. Tamén o practiquei. E iso fun caer de cu na única charca que que amoloume un pouco. Ós meus a miña conta!)

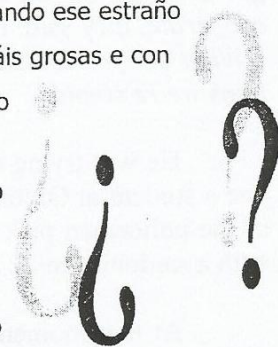
todo, aquela carreira de relevos 4 x

O SÍMBOLO

Acababa de chegar de non sei onde. Sentado, fronte a un obxecto descoñecido de láminas brancas con marcas precisas e ordenadas, independentes pero unidas entre si. Algunhas marcas repetíanse con distinta orde e agrupadas en cantidades variables. Non sei por que estou aquí, sentado, mirando ese estraño aparello aberto. Pecheino e volví a abri-lo. As láminas exteriores eran diferentes, máis grosas e con figuras de cor semellando debuxos; repetía as mesmas marcas interiores pero grandes.

Abrín e pechei o artefacto, incrédulo, perdido fronte a algo descoñecido. Máis polo miúdo, fun recoñecendo as formas que se repetían unha e outra vez. ¿Como e con que as farían ?.

A ausencia de significado na miña situación tíñame inquedo e mesmo sorprendido, sentíame como un aparecido no medio da nada; mellor, no medio de un todo que non significaba nada. Alí, entre todos aqueles obxectos, rodeado de muros ata por enriba, pechado, miraba unha e outra vez para aquela cousa como unha obriga. Presentía que ela era a razón pola que estaba alí. Máis que un recordo era unha certeza. ¡ Eu estaba con aquel obxecto para algo!.

Aínda que non recoñecía nada de canto había ó meu redor, nin sequera a luz que viña do exterior atravesando unha parede apenas visible, transparente. Luz cálida e sorprendentemente libre. Aínda que podía determe diante de centos de obxectos novos, descoñecidos, ignorados; só aquel grupo de láminas brancas cheas de marcas me mantiña coas mans na cabeza e a mirada fixa.

¡ Estaba perdido, o que se di perdido ¡

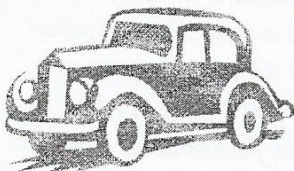
Cando aquela situación empezaba a ser de angustia, de medo; un ruído chamou a miña atención. Algo entrou por non sei onde. - ¡ Pecha o libro e vamos a comer ! -

Uff. ¡ Miña nai !; sempre está no momento oportuno. ¡ Que alivio ! . Todo tiña sentido, estaba na sala, eran as dúas da tarde, aquilo era un libro e tiña que estudar.

En fin, eu son ..... ¿ Quen son eu ?. O mellor é que vaia comer.

" Historia da Filosofía ". ¡ Un libro !, hai que ver o que costa as veces ler. Que mundo ese das letras; que fácil cando sabes. Esas marcas de formas e tipos diferentes que me desconcertaban eran letras; a linguaxe. Eso é o que diferencia ó ser humano, pensa e pode dicilo. Se non pode dicilo ¿ pensa ?. Tortilla con pementos....

¿ Quen son eu ?

THE OLD RED VOLKSWAGEN by Miguel A. Gil

Oh, no! I'm going to spend the next ten years of my life in prison, said the young man to himself while the policeman was taking the little white bags out of the cushion. *My God, tell me it isn't true! It can't be true!*

Everything had begun when his German flatmates in Oxford had lent him their car for the Christmas holidays: they were going to Germany by plane and wouldn't be needing the car. So he had driven the old red Volkswagen Golf to his hometown to stay with his family. When the time came to go back to university, he took the car, said goodbye to his people and began to drive on the motorway. Suddenly, after fifty miles or so, he became paralyzed with fear: two policemen were pointing their guns at him after a bend on the road, ordering him to stop the car. He did as he was told, and soon the policemen started looking for something in the car, emptying suitcases and bags, checking the engine and the wheels, not saying a word.

The young man didn't dare ask any questions, but after some minutes' search, the policemen got tired: *Come on, tell us where it is! Don't be a fool. Everything will be much easier if you cooperate,* they said. He still didn't know what they were talking about, so he asked: *Where is what ? What are you looking for ?*. And they replied: *Don't you know ? The drug, man, the coke. Don't think we're stupid.*

He was trying to explain that he didn't have any drugs in the car, that he was no drug dealer, just a student at Oxford University on his way back from home. And then it happened. He saw one of the policemen pick up a little black cushion, undo its zip and take the small white bags from it with a sardonic smile: *So you were just a student, eh ?*

At that moment the young man thought he was going to die. He didn't know he had been driving the old red Volkswagen with two or three kilos of cocaine inside it. It was a nightmare turned real! Or wasn't it ? Just as the young man was thinking about what he could do, the two policemen suddenly looked at each other and started to laugh: the small white bags turned out to be packets of tissues, and the little black cushion, a first-aid emergency kit.

Para Ana

Hoxe vin o teu sorriso,
fixeime e descubrín os teus beizos

parecer parecían...

Nos seus ollos escondíase o teu mirar
e por sentir a túa alma, sentía...

¡Eh, dudar dudei!
de non facelo contra a miña a estreitaría...

Que grata lembranza ese son gargallante
e sobre todo, volver a verte na vida...

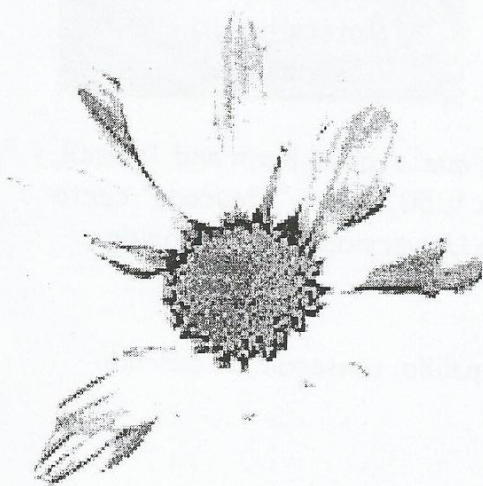
Esquecinme das súas mans
para ver se a miña memoria as túas volvían.

Busqueite Aniña
¿Atopeite? Non, amiga miña.

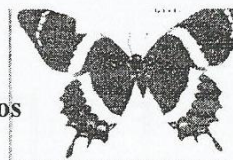
Naquel corpo podería estar
porque non, outra amiga...

Mais a túa alma xa non a sentiría.

Irene Lago

Memoria doutros

..... pero son más numerosos aquellos que levan anclas,
se alejan – momentaneamente o para sempre – de los
recuerdos auténticos y se fabrican una realidad más
cómoda.

(“Los hundidos y los salvados” Primo Levi)

Esquecidos de nos mesmos,
náufragos dun pasado inexistente,
camiñamos,
representamos un personaxe.

Descoñecemos quen somos
porque somos: memoria doutros,
apenas nada.

Vagamos indecisos,
temorosos,
febles,
dependentes.

Rabuñamos desesperados un espacio no tempo;
vaidosos,
altivos,
oufanos,
prepotentes.

Máis a morte omnipresente
en memoria pasaxeira nos vai deixar
en ar de bolboreta que será.....

tornado,
brisa,
po que cae o chan
e permanece,
morto e anónimo.

Eso somos:

Ar de bolboretas que moven a historia.
Motor dun tempo intemporal
máis aló de ideólogos e xenerais,
de políticos e relixiosos,
de científicos e filósofos.

Máis aló dos importantes;
milleiros de bolboretas
moveremos a historia,

anónima pero eterna,
imperfecta pero continua.

Historia das xentes sen historia
historia de bolboretas mortas sen.....
memoria.

Melibeo

PASATEMPOS

Vai de palillos (escarvadores). Son xogos manipulativos, que podes resolver só ou soa ou en compañía. Nalgún caso precísase moita imaxinación.

1. **IGUALDADES FALSAS.** Son evidentemente falsas. Pois ben, desprazando só 2 palillos, debes conseguir convertilas en correctas.

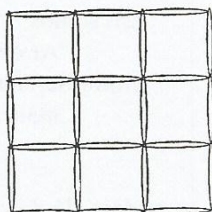
$$9 = 10 ; 5 + 5 = 8$$

2. **A RELLA ARABE.** Sobre o seguinte "enrellado", trátase de resolve-las seguintes situacións:

- a) Eliminando 4 palillos, hai que deixar 5 cadrados. Ten varias solucións.
- b) Eliminando 6 palillos, deixar 5 cadrados. Varias solucións.
- c) Eliminando 8 palillos, obter:

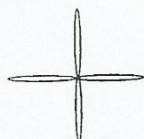
c ₁ : 2 cadrados	c ₃ : 4 cadrados
c ₂ : 3 cadrados	c ₄ : 5 cadrados.

Tamén hai varias solucións nas catro situacións.

Nota: Se queres sabe-las solucións, pregunta no Departamento de Matemáticas. Leva palillos.

3. **OS XENIOS TAMEN "PINCHAN".** Din que o gran Bertrand Russell, matemático e Premio Nobel de Literatura en 1950, estivo "atascado" certo tempo co adiviña que lle propuxo un alumno da Universidade de Cambridge:

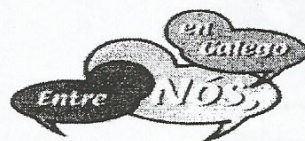
Desprazando un único palillo, conseguir un cadrado perfecto.

4. **OPERACIONES RARAS.**

- a) Coller 14 palillos e convertilos en 8 (2 solucións)
- b) Tomar 10 palillos e convertilos nun número impar (2 solucións)

ENTRE TODOS E PARA TODOS

CAMPAÑA DE SENSIBILIZACIÓN, INFORMACIÓN E
PROMOCIÓN DA LINGUA GALEGA

ENTRE NÓS, EN GALEGO

PREMIO ÁS ACTIVIDADES E EXPERIENCIAS DE
NORMALIZACIÓN LINGÜÍSTICA PARA OS CENTROS
EDUCATIVOS NON UNIVERSITARIOS DA COMUNIDADE
AUTÓNOMA DE GALICIA

O Centro de Ensino IES ILIA DE SAN SIMÓN
de REDONDELA

obtivo o 1º premio na fase provincial realizada en Pontevedra.

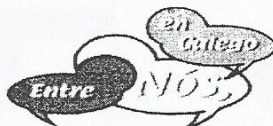
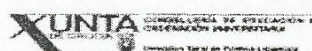
Santiago de Compostela, maio 2002

O Concelleiro de Educación e Ordenación Universitaria
Asda: Celso Currás Fernández

O Director Xeral de Política Lingüística
Asda: Xesús P. González Moreiras

CAMPAÑA DE SENSIBILIZACIÓN, INFORMACIÓN E
PROMOCIÓN DA LINGUA GALEGA

ENTRE NÓS, EN GALEGO

PREMIO ÁS ACTIVIDADES E EXPERIENCIAS DE
NORMALIZACIÓN LINGÜÍSTICA PARA OS CENTROS
EDUCATIVOS NON UNIVERSITARIOS DA COMUNIDADE
AUTÓNOMA DE GALICIA

O Centro de Ensino IES ILIA DE SAN SIMÓN
de REDONDELA

obtivo o 2º premio na fase autonómica realizada en
Santiago de Compostela.

Santiago de Compostela, maio 2002

O Concelleiro de Educación e Ordenación Universitaria
Asda: Celso Currás Fernández

O Director Xeral de Política Lingüística
Asda: Xesús P. González Moreiras

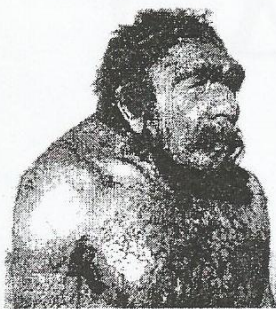

OS QUE SE VAN ¿ OU NON ? PROMOCIÓN 2001 - 2002

CARTA ABERTA – Roberto Darriba

Rematamos un curso máis, o 4º deste novo instituto como institución e o terceiro do edificio. Compre valorar a traxectoria nestes anos e non podo amosar demasiada alegría; parece que a victoria da incultura, da barbarie, da abulia pesa sobre moitos.

Neste momento sinto, como educador, unha profunda tristeza. O desinterese polo aprendizaxe parece apoderarse dunha gran parte do alumnado, e mesmo dunha gran parte da sociedade. Somos obxecto de animadversión. Nós, un centro educativo, unha escola; algo polo que, non fai tantos anos, se loitaba; e ben poucos dispoñían: de instituto e mesmo de escolas.

O odio que se manifesta na rotura de cristais, de tubos, de material deportivo; o desprezo polas paredes, os pisos, as portas. Non é normal nunha sociedade san, responsable.

Temos o que merecemos. Se non somos capaces de defender o que tanto lles custou conseguir ós nosos devanceiros, é que non merecemos telo. Un pobo que non é quen de illar os violentos, de denunciar a quen destraga o que é noso, de todos; que non pode facer cumpri-las normas de convivencia; *está destinado a un réxime autoritario.* ; Moita, moita policía !. Como rezaba aquel tema roqueiro.

A demostración de covardía pola nosa parte faise evidente cando sabemos, e calamos, cando miramos, e calamos; cando baixámola cabeza e damos volta " **POR MEDO** ". **É IMPOSIBLE** que neste pobo non haxa ninguén que poida ser testemuña dos

sucesivos destragos que se cometen neste instituto, neste centro educativo construído para os fillos e fillas de tódolos veciños, que está, sobre todo, ó servizo dos máis necesitados, dos obreiros e dos parados. Somos un centro público, *¡de todos e para todos!*. Homes e mulleres humildes teñen neste instituto unha posibilidade de futuro pare os fillos e fillas. Pero algúns dedícanse a esnaquizalo, e ninguén pode identificalos.

Eu poño a denuncia, eu acuso. Só necesito demostralo. ¿ A quen lle temos medo ? . ¿ Podemos vivir con medo ? . *¿ Vivir con medo é vivir ?*

Non quero que se entendan as miñas palabras como expresión de odio ou xenreira. Non, só é reivindic-la xustiza, o respecto que nos debemos uns ós outros.

Reclamar que os responsables paguen os danos non é un acto de odio, *é un acto de rebeldía*. Que paguen e nada máis, ou que reparen. Pero que non quede impune. Todos temos que responder dos nosos actos, para eso somos libres.

Eu non quero máis policía, quero menos, e para iso comprométome a defende-lo noso dereito a ser libres e respectados, a poñe-la miña testemuña solidaria diante de calquera xuíz cando presencie actos contra a comunidade a que pertenzo. Eu non quero ser libre con policía, quero ser libre sen policía. Quero vivir nunha sociedade na que se pense e se actúe segundo o entender de cada quen, pero sempre desde o respecto mutuo. E ós que non nos deixen vivir que se lles aplique a lei. Ninguén está obrigado a vivir en sociedade pero se quere, aquí cabemos todos.

Querido alumnado, segundo as miñas contas, cada un de vós recibe uns 210 € ó mes por estudar, para que poidades ter máis posibilidades de ser quen queirades ser. Algúns e algunhas están estafándonos a todos e todas cantos colaboramos cunha parte do noso soldo, co noso traballo. Desprezando o que se lles ofrece.

Só teño que dicirvos que estades equivocados. O esforzo que fagades agora daravos resultados máis adiante. Non hai mellor vida que a de estudante, **¡ estudiando !**. ; Hai tempo para todo !.

Sede bos, listos, libres e valentes.

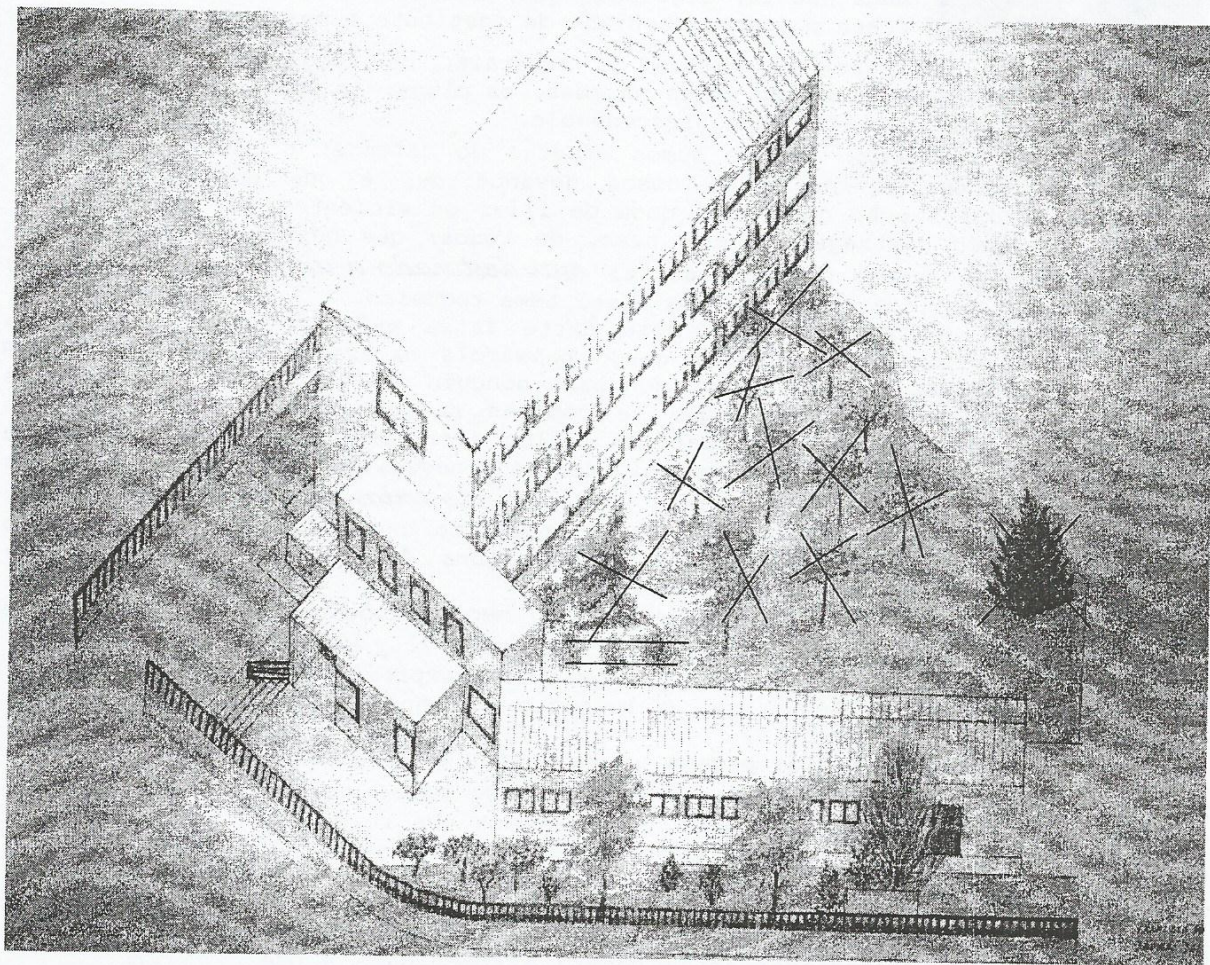
FIN (Palabras que leva o vento)

ILUSTRACIÓNS: Homínidos con poucas neuronas, ¿ Serán eles ?

¡ QUE PENA !

I.E.S. ILLA DE SAN SIMÓN

Avda. Mendiño nº 28 C.P. 36800 REDONDELA

☛ If: 986401277 / 986400800

Fax: 986400800

E-mail: tes.san.simon@xunta.es